

HOOFDSTUK 1

Abnormaal normaal

Ik kon de zwavel al ruiken toen ik uit de bus stapte. Ik wist meteen wie er verantwoordelijk was voor de vreselijke stank. Dat wist iedereen in onze straat. Toch deed ik alsof ik er niets van merkte terwijl ik door onze straat naar huis slenterde.

‘Als je het mij vraagt heeft die man ze niet allemaal op een rijtje,’ zei de oude Theo van nummer twee net met schorre stem tegen onze buurvrouw Ilse. Daar had hij zelfs zijn bladblazer voor uitgezet, wat niet vaak voorkwam, vooral niet op zonnige middagen in de herfst.

Ilse, die met opgetrokken neus verwelkte bladeren uit haar bremstruik stond te plukken, draaide zich naar me om, alsof ze mijn aanwezigheid had aanvoeld. ‘Ah, Elia. Het werd tijd dat je thuiskwam.’ Ze keek me fronsend vanonder haar muisgrijze pony aan. ‘Ik zag daarstraks weer groene flitsen in jullie garage.’

‘En jullie nieuwe veegwaggen stinkt naar zwavel,’ riep Theo, die met zijn knokige wijsvinger naar onze tuin wees. ‘Je vader laat hier nog eens de hele boel in de lucht vliegen.’

Ja, daar was ik ook bang voor. Nog maar twee jaar geleden had mijn vader zijn werkplaats in de centrale laten afbranden. Het camouflage-commando had er zijn handen vol aan gehad om het ongeluk er voor

de brandweer als een normale kamerbrand te laten uitzien. Daarna zijn we naar deze straat aan de rand van de stad verhuisd, waar mijn vader de garage als zijn werkruimte heeft ingericht. Onze burendenkens dat hij er oude auto's restaureert.

'Ik zeg altijd maar dat er niets goeds van komt als iemand de hele dag thuis zit.' Ilse keek afkeurend naar ons huis en trok haar bloemetjesjurk recht. Daaronder droeg ze steunkousen. 'Dat brengt een mens alleen maar op rare ideeën.'

Omdat ik niemand mocht vertellen dat mijn vader werd betaald om bijzondere dingen uit te vinden, negeerde ik de woorden van Ilse. 'Ik ga maar weer eens.'

'Doe dat!' riep Ilse boven het lawaai van Theo's bladblazer uit, en ze wees naar ons huis. 'En ga maar gauw bij hem kijken. Er lijkt daar iets niet helemaal goed te gaan.'

Op dat moment was er een gifgroene lichtflits te zien achter de raampjes van de dubbele garagedeur. Ik rende ernaartoe. Bij de garagedeur bleef ik staan. Ik klopte aan, niet uit beleefdheid, maar uit zelfbescherming.

'Een momentje!' riep mijn vader Enno vanuit de garage. Ik hoorde gerammel en toen een luide vloek. Terwijl ik wachtte, keek ik naar zijn nieuwste uitvinding, die buiten aan het werk was: onze GFT-container reed kriskras door de tuin en zoog de afgevallen bladeren op. Het idee was geniaal. Ik durfde zelfs te wedden dat Theo diep in zijn hart jaloers was op Enno's bladzuiger-container. Er was maar één probleem met het ding.

Mijn vader begreep de betekenis van 'normaal' niet. Hij was er rotsvast van overtuigd dat zijn stinkende uitvinding een meesterwerk was. 'We hebben genoeg tijd voor belangrijkere dingen, terwijl

de GFT-bak zichzelf vult. Nu zullen de buren er eindelijk wel van overtuigd zijn dat we heel normale mensen zijn,' zei hij altijd. Dom genoeg gebruikte Enno alleen maar magie voor de aandrijving van zijn machines. 'Dat is heerlijk stil en milieuvriendelijk,' was zijn lievelingsuitspraak. Alleen stonk te veel magie nou eenmaal naar zwavel, naar rotte eieren dus.

De garagedeur ging op een kiertje open en Enno keek naar buiten. Zijn zwarte haar stond recht overeind en er liep een breed kruitspoor over zijn gezicht. 'Je kunt nu binnenkomen. Maar laat Rats niet ontsnappen!'

Ik volgde hem de garage in en deed de deur achter me dicht. 'Het gaat vandaag zeker niet zo lekker?'

'Dat zou ik niet willen zeggen, maar iets klopt er nog niet,' mompelde mijn vader. Hij liep tussen de volgestouwde stellingkasten door naar achteren. Door de stoffige flesjes in een glazen vitrinekast heen zag ik dat hij voor zijn grote schoolbord bleef staan en met een krijtje een formule aanpaste.

Ik gooide mijn tas in de hoek naast het mandje van Rats en viste een augurk uit de open pot in de kast. 'Nou, waar zit je, kleine lekkerbek?' lokte ik hem terwijl ik op mijn hurken ging zitten.

Rats kwam onder de kast uit gekropen en snuffelde met zijn zwarte snuit aan de augurk.

Ik aaide hem over zijn witte vacht. Hij was sneeuwwit met twee dikke zwarte strepen die vanaf zijn snuit over zijn ogen, oren en rug naar zijn staart liepen. Rats zag eruit als een kruising tussen een das en een witte rat en hij was van Enno.

'Hopelijk heb ik ook zoveel geluk als ik mijn magische begeleider krijg,' zei ik zacht terwijl ik Rats nog een augurk gaf.

‘Pas op met wat je wenst,’ bromde mijn vader.

Enno beweerde altijd dat hij de dag vervloekte waarop Rats in zijn leven was gekomen. Maar dat geloofde ik niet echt. Zeker, hij moest zich door Rats laten knijpen om zich magisch op te laden, en wanneer Rats chagrijnig was, was hij niet bepaald zachtaardig. Maar dat vond ik heel wat minder erg dan wat mijn moeder elke dag moest doen.

Edvina had namelijk op haar twaalfde een gewone eierlegger toegewezen gekregen. Krok, een kruising tussen een boosaardige kraai en een geplukte zwarte uil, maakte je bijna doof met zijn harde gekrijs. Nog erger was het zwarte ei dat hij elke dag legde en dat mijn moeder rauw moest leegslurpen om zich op te laden met magie. ‘Dat is nou eenmaal de prijs die ik voor mijn krachten betaal,’ zei ze altijd dapper wanneer ze de glibberige zwart-gele massa naar binnen had gewerkt en niet meer rilde van walging. ‘Zou het niet geweldig zijn als magie gewoon aangeboren was?’

Dan kwam Enno altijd met een lang verhaal over waarom aangeboren magie bij mensen onmogelijk was. ‘Daarom hebben we ook ons internationale speurdersnetwerk nodig,’ zei hij altijd met een trotse blik op de familiefoto’s boven de open haard. Enno kwam namelijk uit een van de beroemdste speurdersfamilies.

Speurders waren volwassen, voormalige magenten, die wereldwijd naar nieuwe talenten voor de zware opleiding bij de SAM zochten. Zoals mijn tante Elvira. Al drie jonge talenten die zij ontdekt had, waren inmiddels opgeklommen tot in de directie van de geheime dienst. Ze had een goede neus voor bijzondere gaven, want niet ieder kind was geschikt voor de opleiding tot magisch agent. ‘Een magent moet ook in hachelijke situaties het hoofd koel houden, en je moet

slim en sportief zijn,' zei tante Elvira altijd, en dan voegde ze er graag nog met een brede grijns aan toe: 'En als magent moet je een sterke maag hebben.'

Ik was heel trots dat ze mij ook had voorgesteld.

'Wanneer krijg ik eigenlijk mijn magische begeleider? Meteen morgen, op mijn twaalfde verjaardag?' riep ik. Ondertussen rolde Rats zich tevreden op in zijn mandje.

'Nee, maandag pas. Op je eerste dag op de voortgezette magische academie,' mompelde Enno afwezig. Zijn krijtje kraste over het bord.

'Maar dat duurt nog een eeuwigheid.' Als ik het gekrabbel op het bord goed begreep, werkte mijn vader aan de uitvinding van een magische ring. Mijn keel kneep samen. 'Ik dacht echt dat ik mijn magische dier sneller zou krijgen.'

Enno keek me verbaasd aan, alsof hij er eerst over moest nadenken waar we elkaar eigenlijk van kenden. 'Wat denk je dan? Dat de SAM in het weekend niets anders te doen heeft dan nieuwe magenten hun begeleider toe te wijzen?'

Eerlijk gezegd was dat precies wat ik had verwacht. Ik keek al zes jaar uit naar deze dag. Een week geleden had ik het magentenexamen gehaald. Als beste van de klas zelfs, maar daar waren mijn ouders niet erg van onder de indruk. 'Magent is magent,' had Enno alleen maar gebromd. 'Een bloeddorstig beest vraagt niet eerst naar je cijferlijst voor het je aanvalt.'

'Dan kan ik dus ook pas vanaf maandag op een missie worden gestuurd,' zei ik teleurgesteld.

'Dat is voor de veiligheid,' zei Enno. 'Maar bekijk het positief. Nu kun je de belangrijkste verjaardag van je leven in elk geval met ons doorbrengen. En ooit ga je ook heus wel op een missie.'

‘Ooit?’ fluisterde ik ontzet.

Enno knikte en duwde een lok achter mijn oor, alsof dat nodig was. Helaas had ik niet Edvina’s blonde krullen geërfd, maar Enno’s stugge zwarte haar en dat bleef ook wel vanzelf achter mijn iets te grote oren zitten.

Mijn vader graaide naar achteren en haalde een kleine, wat stoffige fotolijst van de muur. Op de foto stond hij als jongere in uniform te midden van een klas leerlingen. ‘Bij mij was het drie weken na mijn twaalfde verjaardag zover. Van de ene dag op de andere moest ik aan de slag. Dat was spannend. Ik werd als gastleerling binnengeloodst in een internaat in Londen en moest daar een driehonderd jaar oude geest vangen die uit een grafkamer was ontsnapt.’

‘Was dat alles?’ Mijn voorpret doofde uit als een opgebrande lucifer.

‘Zeg, luister eens!’ reageerde Enno verontwaardigd. ‘Het was helemaal niet zo eenvoudig als het klinkt. De geest was er namelijk van overtuigd dat hij een van de leraressen moest vermoorden.’

Dat klonk al veelbelovender.

Toen kwam er een auto onze oprit op. Voor de garage werd de motor uitgeschakeld.

‘Wie zou dat zijn?’ Ik keek Enno vragend aan. Voor mijn moeder was het nog te vroeg. Ze werkte op de administratie van de SAM. Sinds Enno’s ongelukje in de uitvinderswerkplaats was dat de enige afdeling waar volwassenen nog toegang toe hadden. Daar bedacht ze nieuwe identiteiten voor jonge magenten die werden ingezet, en voor magentengezinnen die door de mand waren gevallen. Ook legde ze over de hele wereld contacten om de magische agenten undercover te kunnen huisvesten. Soms waren er noodgevallen en

dan werkte ze tot diep in de nacht. Ik wist zeker dat ze voor ons ook al nieuwe identiteiten in de la had liggen. Met een gezinslid als Enno kon je maar beter voorbereid zijn.

Er werd een autoportier dichtgeslagen en er kwam iemand naar de garagedeur toe.

‘Misschien de post,’ zei mijn vader, en hij pakte het schaalpje met bonbons en sprong van het bureaublad.

Suus, onze postbode, was de enige die echt een risico voor ons zou kunnen vormen. Niemand kwam dichterbij ons geheime leven in de buurt dan zij. En alleen zij kende de afzenders van onze brieven. Gelukkig zag Suus slecht. Ze liet in elk geval nooit iets merken wanneer ze me de enveloppen gaf. Alsof het volstrekt normaal was dat we post kregen van de *Speciale eenheid van jonge Agenten in de Magie*, ofwel de SAM.

Voor de zekerheid bood Enno haar vaak een kersen-roombonbon aan, zijn lekkerste uitvinding. Dankzij de toegevoegde vergeetdruppels verdween alles op magische wijze uit Suus’ geheugen. Zodra ze de bonbon op haar tong legde, keek ze heel verward en controleerde ze haar bezorglijst drie keer, alsof ze niet wist wat ze hier deed.

De garagedeur ging open en er kwam iemand binnen met pakketjes. Alleen was het niet Suus, maar mijn moeder.

‘Edvina, ben je al terug?’ riep Enno. Hij zette het schaalpje met de bonbons terug op het bureau.

‘Hallo!’ Edvina duwde met haar voet de deur achter zich dicht en droeg de pakketjes tussen de stellingkasten door.

Enno redde de taartdoos boven op de stapel, die gevaarlijk wankelde. Hij trok het deksel eraf en wilde al een vinger in de slagroom steken.

‘Afblijven, Enno. Die is voor morgen.’ Edvina zette de andere pakketjes op het bureau en pakte mijn vader de taart af. ‘Epione heeft me vanmiddag vrij gegeven. Dus ik ben nog even snel naar de stad geweest.’ Ze zocht het kleinste pakketje uit de stapel en gaf het aan mij. ‘Ze heeft me zelfs een cadeautje voor je meegegeven.’ Edvina keek naar het bruine doosje en dacht na. ‘Wacht, ik moest er nog iets bij zeggen. Wat was het ook weer? O ja, volgens mij mag je het pas op je verjaardag uitpakken.’ Ze knikte tevreden, maar even later schudde ze haar blonde krullen. ‘Nee, nu weet ik het weer! Je moet het metéén uitpakken.’

Mijn vingers trilden toen ik het plakband losmaakte. Ik had nog nooit een cadeautje van de centrale gekregen. Ik maakte het doosje open en haalde er een briefje uit. Daaronder kwam een horloge tevoorschijn, dat volgens de sticker op het display een *witchwatch* was. Wat was dat? Tijdens onze opleiding hadden we met een gewone smartwatch en een tablet het gebruik van de belangrijkste magische apps geoefend.

‘Wow,’ zei Edvina.

‘Ik zou wel weer een jonge magent willen zijn.’ Enno was niet alleen onder de indruk, maar duidelijk ook jaloers. ‘Toen ik op mijn twaalfde mijn oorkonde ontving, kreeg ik de nieuwste druk van *De grootste magenten van Europa*. Nu voel ik me oud.’

Edvina lachte. ‘Bij mij was het *De tien spectaculairste missies aller tijden*.’

Ik haalde de *witchwatch* uit het doosje en deed hem om mijn linkerpols. Terwijl ik de sticker eraf trok en over het glimmende display streek, las Enno de gebruiksaanwijzing voor: ‘Deze *witchwatch* is al opgeladen en bevat een simkaart van de SAM, die niet verwijderd mag

worden. Het wachtwoord is *Magent40317* en móét na de eerste keer inloggen worden gewijzigd!' Enno liet het papiertje zakken en keek me vol verwachting aan.

Ik ademde diep in en drukte op het knopje onder het display.

'Wachtwoord,' zei een stem in het horloge. Op het scherm verscheen het groenachtige gezicht van een jonge heks.

'*Magent40137*,' riep ik.

'Mijn naam is Glenda en ik ben jouw persoonlijke horlogeheks. Stel alsjeblieft je nieuwe wachtwoord in.'

'Wat vind je van frambozenschuimgebakje?' stelde Enno voor en hij keek vol verlangen naar de taartdoos op zijn bureau.

'Frambozenschuimgebakje?' Ik moest lachen.

'Geaccepteerd. Welkom, Elia Evander. Je huidige wachtwoord is frambozenschuimgebakje.'

Glenda verdween van het scherm omdat er een telefoontje binnenkwam. *EPIONE BELT*, stond er.

Ik keek geschokt naar mijn ouders. Epione, de baas van de geheime dienst, verscheen op het display! Ik nam snel op.

'Elia, ik heb je nodig voor een operatie. Een van onze magenten heeft op de noodknop gedrukt. Kun jij de missie overnemen?'

'Ik? Wanneer? Waar ga ik naartoe?' Toen ik besepte hoe opgewonden ik klonk, viel ik stil.

'Je hoort alle details nog. Het spijt me echt dat we je zo halsoverkop oproepen. Natuurlijk moeten we wachten tot je twaalf bent. Daarom wachten wij om middernacht op je bij de deur van het hoofdkantoor. Kom alleen.'

'Oké,' zei ik zo professioneel mogelijk.

'Geweldig!' Epione glimlachte. 'En onthoud: één stuk bagage. En

niets meer. 'Tot ziens.' Het display werd weer donker en helemaal achterin leunde Glenda afwachtend tegen de rand.

Ik keek opgewonden naar mijn ouders. Middernacht, had Epione gezegd.

'Vandaag al?' fluisterde mijn moeder. Haar stem trilde.

Enno trok de taartdoos naar zich toe en maakte hem open. 'Zo vreemd is het niet. In onze familie gaat alles nou eenmaal anders dan anders.' Hij pakte de lepel uit zijn koffiekopje en stak een flink stuk frambozentaart in zijn mond. 'Die taart hebben we morgen dus niet nodig,' zei hij al kauwend.

Hamburg – Boston – Rio de Janeiro –
Johannesburg – Tokio

Zeer geëerde Elia Evander,

Gefeliciteerd met het uitstekende resultaat voor je magentexamen met het hoogste puntenaantal ooit: 999 punten. Als erkenning daarvoor verlenen we je hierbij de

Erespeld in zilver

Hartelijk gefeliciteerd en veel geluk gewenst!

In opdracht:

Amanda Adams

SAM International, hoofdkwartier

HOOFDSTUK 2

De centrale

‘De noodknop gebruiken is geen schande,’ zei Edvina voor minstens de twintigste keer sinds we van huis waren weggegaan. Ze reed ons door de stad, waar het ook kort voor middernacht nog steeds druk was. ‘Er zijn binnen de SAM ook andere mooie taken voor begaafde magenten.’

‘Welke dan?’ vroeg Enno belangstellend. Hij zat zoals altijd gespannen naast mijn moeder voorin, want hij vertrouwde gewone motoren voor geen meter. Rats had zich als een bontkraag om zijn nek geslingerd en snurkte zacht.

Edvina wierp Enno een waarschuwend blik toe.

‘Er zijn inderdaad veel andere mooie taken voor magenten,’ zei mijn vader toen snel. ‘Het is ook een prachtige uitdaging om assistent op de kweekafdeling voor magische begeleiders te zijn. Kooien uitmesten bijvoorbeeld. Of denk eens aan de kantine. Er moet tenslotte ook iemand zijn die de jonge magenten die nog in opleiding zijn het eten serveert en hun een dagelijkse portie magie geeft. Dat is een baan met veel verantwoordelijkheid.’

‘Enno!’ waarschuwde Edvina hem. Ze parkeerde onze auto voor een bakstenen gebouw van zeven verdiepingen. In de bakkerij op

de begane grond brandde nog maar een beetje licht. Maar vroeg in de ochtend zou Roosjes Bakkerij worden platgelopen door klanten, want de eigenares, die eigenlijk Edelrosa heette, verkocht de lekkerste kaneelcroissants van de hele stad.

Wat mij aan Roosjes Bakkerij echter veel meer fascineerde dan haar kaneelcroissants, was het gemak waarmee volwassenen voor de gek te houden waren. Niemand verbaasde zich erover dat er veel meer mensen bij de bakkerij naar binnen gingen dan er weer naar buiten kwamen. Roosjes Bakkerij was eigenlijk een dekmantel. Terwijl normale klanten zich 's ochtends voor de toonbank verdrongen, liepen de volwassen medewerkers van de SAM-administratie eraan voorbij en gingen ze door een zijdeur met daarop PRIVÉ, UITSLUITEND VOOR PERSONEEL naar hun werk.

Wanneer iemand toch eens te dicht bij het geheim kwam en zich verbaasde over de vele medewerkers van de bakkerij, hield Roosje de klanten over de toonbank heen snel een bord met stukjes koek voor. 'Willen jullie misschien even proeven?' vroeg ze dan zo overtuigend dat niemand haar aanbod kon afwijzen. Ik verdacht Roosje ervan dat ze vergeetdruppels in de proefbaksels meebakte, maar tot nu toe had ze alleen maar heel geheimzinnig geglimlacht om mijn vermoeden. Niemand zou trouwens geloven dat de vriendelijke Roosje een gigantisch geheim zou kunnen hebben.

Aankomende magenten in de basisopleiding, zoals ik tot afgelopen week nog was geweest, gingen het gebouw van de SAM niet via de bakkerij binnen, maar via Maximaal Bijlessen, dat rechts naast de bakkerij stond. Daar werden natuurlijk helemaal geen bijlessen gegeven; het gebouw was de toegang naar de magische academie, ofwel macademie. Ook Piets Dierenwinkel daarnaast was een dekmantel

en leidde tussen kasten vol honden-, katten- en hamstervervoer door naar de dierenartsenpraktijk voor magische begeleiders.

‘Heb je ook een paar roombonbons ingepakt?’ vroeg Enno, terwijl hij in zijn jaszak rommelde.

‘Een hele zak. Vergeetbonbons in drie smaken en het *Handboek voor magische begeleiders*.’ Ik klopt op de oude plunjezak, die Enno me die avond trots had gegeven. ‘Hij is tijdens heel wat missies met me mee geweest en ik hoop dat hij jou net zoveel geluk brengt als mij,’ had hij met ontroering in zijn stem gezegd.

Edvina stapte uit de auto en opende de kofferbak om de plunjezak eruit te halen. ‘Ik duim echt voor je dat je geen eierlegger toegewezen krijgt. Het is een reusachtige uitdaging om zo’n vogel tijdens een missie geheim te houden.’

‘Vast niets vergeleken met een speelse jonge knijper, die alles wil knijpen wat op twee benen rondloopt.’ Ook Enno was uitgestapt. Hij klopte op zijn broekzak en haalde er een pakje uit. ‘Ha, daar is het!’

Ik stapte uit de auto en keek langs de SAM-centrale omhoog. Daar brandde nog volop licht. Waar zou de hoofdingang voor geslaagde magenten verstopt zijn?

Edvina gaf me de plunjezak aan en aaide ten afscheid over mijn wang. ‘Beloof me dat je de noodknop gebruikt als het te gevaarlijk wordt.’ Ze wees naar mijn witchwatch. ‘En vergeet dat ding niet op te laden.’

‘Ik vind dat de magenten vandaag de dag veel te gemakkelijk de noodknop kunnen indrukken,’ zei Enno hoofdschuddend. ‘Wij moesten vroeger eerst een telefoon zoeken en in groot gevaar met trillende vingers drie keer de nul draaien. Dan dacht je er nog eens goed over na of je niet liever jezelf redde. Anderzijds...’

‘Enno!’ beet Edvina mijn vader toe.

‘Wat nou?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Anderzijds is meer veiligheid beslist een voordeel. Vroeger kwam het nog wel eens voor dat een magent helemaal niet terugkeerde van een missie.’

‘Geloof geen woord van wat hij zegt.’ Edvina keek mijn vader met tot spleetjes geknepen ogen aan.

‘O ja?’ Enno trok zijn wenkbrauwen op. ‘Mag ik je aan Emilia Evers herinneren? Afschuwelijk was dat! Of aan Erik IJsmen, die in het Schotse...’

‘O kijk, er gebeurt iets,’ onderbrak Edvina hem, en ze wees de straat in.

Voorbij Maximaal Bijlessen ging een deur open en er stapte een jongen in spijkerbroek en geruite bloes naar buiten. Hij bleef op de stoep om zich heen staan kijken. Hij zag me en knikte me kort toe. Daarna verdween hij weer naar binnen.

‘Dus dat is de ingang,’ mompelde Edvina verbaasd. ‘Dat had ik niet verwacht. Ik moest destijds nog door de leveranciersingang van de dierenwinkel.’

Mijn vader floot bewonderend. ‘De dekmantel is geniaal. De Nooduitgang gebruiken, hoe verzin je het.’

De Nooduitgang was de naam van de donkere zaak naast Maximaal Bijlessen, die geleid werd door een jongen met lang haar en dikke brillenglazen. Het was een soort jongerentrefpunt dat volgens de poster in de etalage ‘bijzondere avonturen’ bood. Groepen jongeren werden ergens in de stad in een vertrek opgesloten en moesten raadsels oplossen om er weer uit te komen. Zulke escaperospellen hoorden natuurlijk ook bij de magentenopleiding. Alleen moesten wij tegen echte oefengeesten en -beesten vechten.